

GYŐRI LÁSZLÓ
Májusi fagy

A vén diófa mind merészebb.
Hittelen sűrű, szapora
barkákat tolt ágaira,
hogymegkísértse az Egészet,

aztán hajnalra csupa szén lett,
fekete árnyak lógtak a
fán, a kegyetlen éjszaka
elvitte mind. De mit meséljek?

Nekiront-e, ha lesz, a résznek,
egy-két barkája, önmaga?
Lesz-e jövőre hajnala
olyan, ennél mely derűsebb?

Hol volt, hol nem volt, elenyészett,
szénné vált a galaktika
megannyi forró csillaga.
De hát magamról mit meséljek?

Rojtos fémkehely

Ragaszkodom.
Ezt hívják konzervativizmusnak?
Ötévente egyszer konzervet veszek,
babgulyást, vagdalt húst,
amely aztán évekig a polcon hever,
s egyre hátrébb toljuk.
Nincs rá alkalom, hogy felbontsam,
mert mindig fő, sül új leves, új hús,
friss ebéd.

Csak egyszer ha volnék egyedül, étlenül,
ebéd híján, de van szorgos feleség,
aki új meg új ételeket kohol,
amelyek közé nem illik
a dobozba zárt gulyás,
hideg vacsorának a vagdalt hús konzerv,
ifjúságom kiszállásai idején
a falvak hideg könyvtárai mélyén
keservesen fölnyitott pléhdoboz.
A rojtos fémkehely
mennyi gyötrelmet, nehézséget kínált:
ujjvágást, vérző sebeket,
a kemény töltet
kínos, lassú kidarabolását.

Csak egyszer ha volnék egyedül, étlenül!

Ragaszkodom.
Amit már nem lehet visszahozni,
és mégis megkísérteni
a visszahozhatatlant.
Rojtos, érzelemvágó rímeket
tenni a sorvégekre
tévedés. A tévedés látszata.

Ragaszkodom. Elégedetlenül.
Már nem. Vagy mégse?
Az éveket sorra szétvegetáltam,
ez volt az állandóság bennük.
A születésnapok rojtos szegélyei,
a napszakok csipkés éle körben?
Még most is szétvegetálok.

Parkoló

Alig találunk parkolóhelyet.
 Forgunk, tolatunk össze-vissza.
 Előremenet és hátramenet
 cseréli a jó napot komiszra.

És hajba kapunk mindjárt valakivel,
 mert besurran a mi kiszemelt helyünkre
 a Mercédészével, és odalesz a hely
 az elegáns nő miatt, aki fölhevülve

káromkodni kezd, és mi méltatlanul
 ugyanúgy vágunk vissza, noha semmi haszna,
 a vagdalkozás mindjobban elfajul,
 de a hely elveszett, már jobb tolatni vissza

új helyet keresni, egyre távolabb
 a céltól, ahova egyre elkeseredettebben
 igyekszünk igyekezni, s egy autó tolat
 kifelé, s várunk, már nem szárnyaszegetten

mögötte, már kitárjuk röpülésre kész
 szárnyainkat, hussanunk a kiürült porondra,
 a tér kinyílt, az ember a térre néz,
 beméri a helyet lassan megnyugodva,

irányt helyesbít, hogy ne messze, ne közel
 álljon a két autó közé, hogy odva
 mélyét kényelmesen, lazán hagyhassa el
 derűs célja felé indulni végleg megnyugodva.

Parkolódzott. Újra megoldott valamit.
 Ballag.
 Nem akar elérni újabb meg újabb célokig.
 Ugyan mit akarhat?

Az ártatlanok

A fél falu. De mennyi lélek?
A templomkerti kolera-
emlékoszlop felirata
megmondaná, a régi véset.

Élő hány, aki elenyészett?
Elég annyi, hogy szinte a
fél falu, fél galaktika
lobbant utolsó, hősi véget.

Az ártatlanok halni készek.
Azért hősök. Így él a fa.
A sokaság zöld pagonya
csupa lepke és csupa féreg.

Mert ember és fa egytestvérek,
mindenki egymás rokona,
viselje oszlop, fán a kéreg:

mirajtunk nő, nő a moha.